



NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 4 / 10-02-2020

In deze nieuwsbrief is er natuurlijk aandacht voor het overlijden van Laurens Haanen. Naast enkele leuke anekdotes kunnen jullie ook vier bijzondere levensverhalen lezen. Uit de meeste reacties blijkt, dat we allemaal zeer benieuwd zijn naar het wel en wee van onze jaargenoten. Mijn bedoeling is om iedereen een keer zijn verhaal te laten doen. Tot nu toe heb ik hier steeds jaargenoten voor uitgenodigd. Mocht iemand zijn levensverhaal nu al willen inzenden, dan mag dat. Elk verhaal is welkom! Voor deze nieuwsbrief miste ik eigenlijk twee verhalen.

Na de derde nieuwsbrief is het me - tot mijn genoegen - gelukt om alle nog 'vermiste' jaargenoten te traceren. De adresgegevens van Fred Bloemink, Hans / Max Coerver, Jos Creusen, Jacques van Ham (met dank aan Piet Peeters), Frans Hendricks, Gerard Kaelen, Leon Slangen en Joost Vermeer zijn bekend. Alleen Fred Bloemink en Piet Huijbers hebben helaas nog geen enkele reactie gegeven. Hopelijk komt die nog een keer.

Filmkeuring! een anekdote van horen zeggen door Chrit van Enkevort

In het decennium voor onze Rolducse periode werden er al films vertoond aan alle leerlingen. Zoals toen gebruikelijk, bestond er op Rolduc een commissie van wijze, zwartgerokte mannen, docenten, die moesten beoordelen of een film wel door de beugel kon en voor alle leerlingen geschikt was of niet.

In een van de te vertonen films kwam een scene voor, waarbij een jongen en een meisje zich samen achter een struik terugtrokken met de kennelijke bedoeling om hun kleding te verwisselen voor zwemkleding. Na het vertonen van de scene voor de beoordelingscommissie werd de film stopgezet, keken de heren elkaar met een bedenkelijke blik aan, waarop de voorzitter van de commissie aan de leden vroeg: "Heren, moeten we deze scene er uit knippen?", waarop de meneer Stroux, docent klassieke talen, antwoordde: "Joa, allein deh stroek".

In Memoriam Laurens Haanen

Op 21 november 2019 is Laurens Haanen overleden. Zijn overlijdenskaart heb ik jullie op 26 november 2019 toegezonden. Lei Bodelier is op 30 november 2019 in Amsterdam naar zijn afscheidsbijeenkomst geweest 'om te proosten op zijn leven'. Hij schrijft hierover:

“Het was een mooi afscheid in een prachtig kerkje in Amsterdam noord, met muziek, een fotoserie en luchtige toespraakjes door zijn vrouw Judith en drie kinderen. Er heerste een bijna opgewekte sfeer met een mooie terugblik op het leven van Laurens.

Sinds een jaar of vijf heeft Laurens zich vol overgave gestort op een boerderij in Frankrijk, renovatie en landbouw.... Dikwijls ook 'in eenzaamheid', zonder internet, maar wel met klassieke en Griekse muziek. Judith kon vaak niet mee, want zij werkt nog.”

In Het Parool van 5 december 2019 stond van de hand van Bas Soetenhorst het volgend In Memoriam over

Laurens Haanen, een kritische geest die zijn tijd ver vooruit was!

Wat je ook doet, loop vooral niet mee met Laurens Haanen. Dat advies kreeg Judith Kroes toen ze begin jaren zeventig ingewerkt moest worden bij de gemeentelijke Dienst Herhuisvesting. Er volgde een etentje bij hem thuis in de Tuinstraat. “Ik kwam, het eten was heerlijk, en ik ben nooit meer weggegaan.”

Na zijn studie rechten ging hij bij de gemeente werken

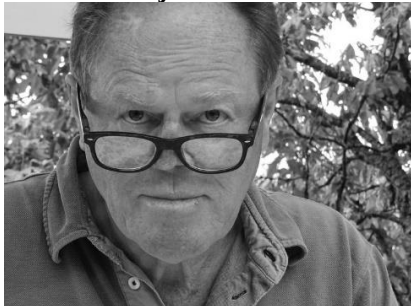
Als oudste van vier kinderen werd Haanen geboren in Venlo, waar zijn ouders een kapperszaak runden. Op zijn 18de belandde hij in Amsterdam, om er niet meer weg te gaan. Na zijn studie rechten raadde een vriend hem aan bij de gemeente te solliciteren. “Daar nemen ze iedereen aan.”

Kritische geest

In het stadhuis klom Haanen op tot de bestuursdienst, waar hij het bestuur adviseerde zonder aanzien des persoons. Bij de perikelen rond de aanleg van de Noord/Zuidlijn viel hij op als een kritische geest. Al in 2003 schreef hij een vernietigende notitie over de gebrekkige aansturing. Daarmee was hij zijn tijd ver vooruit. Pas in 2009, toen de aanleg financieel uit de klauwen was gelopen, volgde de door hem bepleite interne schoonmaak.

Ook nadien was Haanen niet onder de indruk van de duurbetaalde inhuurkrachten, die de leiding kregen over het metroproject. Hij bleef hen onverstoort wijzen op dingen die beter konden.

Noord/Zuidlijn in Amsterdam



De notitie uit 2003 was 'typerend voor Laurens', zegt oud-collega Wido van Bergen, die Haanen opvolgde als secretaris van het projectcommissariaat dat toezicht hield op de aanleg van de Noord/Zuidlijn. “Hij was niet bang mensen voor het hoofd te stoten. Maar hij was bovenal geliefd vanwege zijn kennis, humor en relativeringsvermogen.”

Oud-wethouder van Ruimtelijke Ordening Duco Stadijg herinnert zich hoe de feestelijke opening van het Belastingkantoor in Sloterdijk in 1996 doorkruist dreigde te worden, doordat het kunstwerk op het dak (*Het Wiel* van Jeroen Henneman) de toegestane bouwhoogte overschreed.

Bouw- en woningtoezicht lag dwars. “De regels boden geen ruimte voor tijdige ontheffing, maar Laurens opperde om het gewoon toe te laten. Met mijn instemming liet hij bouw- en woningtoezicht vervolgens weten, dat ze niet hoefde te handhaven. De opening kon doorgaan!”

Met rugzak door Azië

Na zijn pensionering in 2013 trokken Haanen en zijn vrouw met rugzak drie maanden lang door Zuidoost-Azië. Daarna maakte hij werk van zijn rol als grootvader. Rinske Wieman, oud-voorlichter bij de gemeente, zag hem een paar jaar geleden fietsen op de Veemkade, met kleinkind voorop. “Zo fijn om met pensioen te zijn!” riep Haanen in het voorbijgaan.

De laatste vier jaar schepste hij genoeg in het opknappen van een oude boerderij in de Bourgogne. Daar wilde hij van zijn oude dag genieten. Dat was hem nauwelijks gegund. In oktober bleek dat hij ongeneeslijk ziek was. De prognose dat hem een jaar restte, was te optimistisch. Twee weken geleden blies hij zijn laatste adem uit, omringd door zijn gezin.

Brand, brand, brand door Chrit van Enkevort

Tijdens onze Rolducse periode kregen we op een gegeven moment te maken met een heus rechercheonderzoek, omdat er een brandstichter actief was op Rolduc. Er was al twee keer brand gesticht in een pianohokje in het souterrain. Omdat de brand beperkt bleef tot wat rookontwikkeling, waarde er meer een gevoel van sensatie rond dan van angst. Maar niettemin en terecht werd zeer veel aandacht besteed aan het vinden van de dader. Een ingestelde brandwacht moest erger voorkomen.

Het was in die tijd dat we op woensdag- en zaterdagmiddag met permissie “Kerkrade in” mochten. Op een zekere zondagavond togen we met een klein groepje, zonder permissie, naar Kerkrade. De brandstichter was nog steeds niet ontmaskerd. Na de oprijlaan naar Rolduc, op de verharde, licht naar boven lopende weg naar Kerkrade, zagen we in de verte een schim naderen. Met een zwarte toog aan. Dat kon maar een man zijn: meneer Tagage, leraar Grieks en Latijn. Hij kwam, zoals elke zondagavond, terug van een bezoek aan zijn zussen in Venlo. We waren er gerust op dat deze man ons niet zou verlinken, zo goed kenden we hem wel. In het voorbijgaan groetten we hem dus vriendelijk, waarop hij teruggroette met de woorden: “Zo jongens, brandt het weer?” en hij vervolgde zijn weg.

(De brandstichter bleek later een brandstichtster te zijn, een externe poetsnimf, die een oogje had op een leerling-portier. Helaas voor de nimf was dat oogje niet wederzijds en uit frustratie stichtte ze daarom brand.)

De ontknoping door Jo Kunnen

Na een derde, veel forsere brand op de zolder precies boven de Bisschopszaal zat de schrik er behoorlijk in. Juist in deze periode had iemand diverse postzegels uit mijn verzameling ‘eerste dag enveloppen’ gescheurd. Ik had deze in een soort schoenendoos in het boekenrek naast mijn tafel in onze studiezaal (links van de trap) opgeborgen. Netjes meldde ik deze diefstal bij Poulssen. Poulssen bedacht meteen een plan om de dader te pakken. Ik moest een briefje van vijf gulden, waarvan hij het nummer had genoteerd, half zichtbaar in het boekenrek naast mijn bureau verstoppen. Als dienstdoende beller moest ik direct na elke les gaan kijken of het briefje er nog lag. Op maandagochtend (24 februari 1969) na de tweede les was het vijfje weg. Alleen een poetsmeisje was in de studiezaal geweest. Poulssen nam haar mee naar zijn kamer en belde de politie. Het briefje van vijf had ze in haar BH verstopt. Niet veel later bekende ze ook de drie brandstichtingen. Helaas heb ik nooit iets van de uitgelopen beloning gezien.....

MEISJE BEKENT STICHTEN BRANDEN ROLDUC

(Van onze verslaggever)

KERKRADE, 26 febr. — De Kerkraadse politie heeft een minderjarig meisje aangehouden, dat op Rolduc werkt en inmiddels bekend heeft daar de laatste tijd driemaal brand te hebben gesticht waarbij in totaal voor vijftien mille schade werd aangericht.

De politie koesterde reeds lang verdenking tegen haar, maar kon niets bewijzen. Maandag werd zij aangehouden wegens diefstal van postzegels in het gymnasium Rolduc. Tijdens het verhoor in het Kerkraads politiebureau bekende zij al vrij snel ook de mysterieuze brandstichtster van Rolduc te zijn. Over het motief wenste het meisje zich nog niet uit te laten. Zij zal worden voorgeleid aan officier van justitie mr. Franssen, die speciaal belast is met kinderen jeugdzaken.

Maandag 16 december van het vorig jaar om klokslag vijf uur klonk bij de Kerkraadse beroepsbrandweer groot alarm: brand in Rolduc.

Bij aankomst op het voormalig kleinseminarie bleken personeelsleden van Rolduc een begin van brand al gelust te hebben. Alleen een piano in de bisschopszaal ging verloren. Twee dagen later, weer om precies vijf uur, werd voor de tweede keer groot brandalarm geslagen. Weer kon de Kerkraadse brandweer zich beperken tot nablussingswerk.

Politie en brandweer gingen ernstig rekening houden met opzettelijke brandstichting toen bij onderzoek bleek, dat op dezelfde tijd op twee plaatsen brand was uitgebroken.

Het bestuur van Rolduc stelde onmiddellijk een brandwacht in. Op 17 januari sloeg de pyromaan opnieuw toe. Dit keer liet het vuur zich ernstiger aanzien. Een korte felle brand boven de bisschopszaal kon alleen door krachtig en snel optreden van de brandweer bedwongen worden.

De Kerkraadse politie had inmiddels al ernstige verdenkingen tegen het nu gearresteerde meisje. De brandwacht rond het monumentale gebouw is opgeheven.

Het is beter voor hem en de anderen als hij vertrekt! André Roumen

Het was in de roemruchte maand mei 1968 dat ‘de baas’ tot mijn ouders zei: “Het is beter voor hem en de anderen als hij van Rolduc afgaat.” Daar zit natuurlijk wat in, als je op 5 gym niet meer alle lessen volgt, maar via de verlaten open kamer van een van de surveillanten de Stones laat schallen over ’s Heren gang. In 1968 nam ik niet alleen afscheid van een aantal vrienden, het was tevens een afscheid van een verleden, dat heel oud moet zijn en dat al vanaf mijn vroegste kinderjaren om vervulling vroeg. Iets wat ik binnen de geldende traditie op de kerk had geprojecteerd. Achteraf volkomen ten onrechte. Wat na mijn vertrek volgde was een periode van volkomen verlatenheid en overleven.

Opleiding verpleegkunde

In 1970 ben ik toch maar aan een opleiding verpleging begonnen om geleidelijk uit het moeras te kruipen met een niet meer eindigende periode van zelfstudie en meerdere jaren zen-meditatie. Intussen werd de innerlijke kern van alle religie ontdekt: bijzonder dat die in ieder mens verborgen ligt, maar heel wat speciale energie nodig heeft om op te bloeien. Ik weet dat het verhaal hier wat zweverig wordt, soit! Mijn leven kent twee sporen: een innerlijke leidraad die zich tot nu toe is blijven verdiepen, en een uiterlijk aanzicht van werk, huwelijk, 3 kinderen, scheiden, huwelijk en sinds een half jaar weer scheiden.

Kernteksten van Jung, Steiner, Zen, Krishnamurti e.a.

In 1974 heb ik in honderdvoud een stencil uitgegeven met kernteksten over Jung, Steiner, Zen, Krishnamurti, Maslow, Assagioli, en anderen. In 1975 leerde ik inzien, dat het leven zich wetmatig voltrekt en dat mijn levenstop dichtbij de 70 dan bij de 60 jaar zou liggen. Wat een bemoediging! Toch moet ik nu, inmiddels 69 jaar jong, bekennen dat het klopt. Afgelopen jaar heb ik (zonder me aan te bieden) 11 lezingen gegeven in het land en nu ben ik een boek aan het schrijven. Ik heb wel al een uitgever maar nog geen boek, wat een luxe!

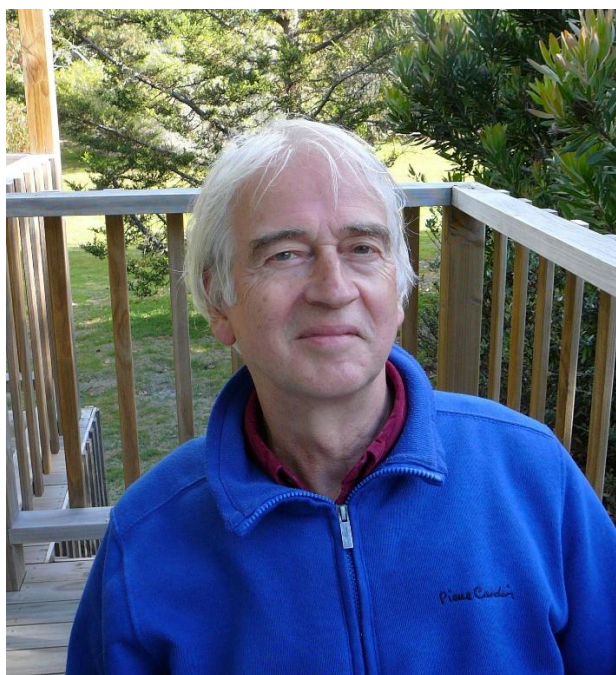
Koninklijke Visio

Wat het andere spoor betreft: in 1980 ben ik een opleiding voor ‘visueel functie onderzoeker’ gaan doen en daarna heb ik 10 jaar in de academisch ziekenhuizen Nijmegen en Maastricht gewerkt.

In 1990 ben ik overgestapt naar Koninklijke Visio, een landelijke organisatie voor hulpverlening aan blinden en slechtzienden. Nog steeds ben ik daar parttime (50%) met veel plezier low vision onderzoeker.

Eind dit jaar dan toch maar eens gaan stoppen?

André was op Rolduc van 1963 tot 1968



Studie en loopbaan

Na Rolduc ging ik, samen met Frits Roumen, naar Nijmegen sociale geografie studeren. Na een jaar maakte ik de overstap naar rechten. Ik heb me in Nijmegen niet in het studentenleven ondergedompeld. Mijn vader had een loonbedrijf en omdat hij mijn studies bekostigde, heb ik van jongs af aan in het bedrijf meegewerkt. In de vakanties van Rolduc en de weekenden in Nijmegen was ik vaak in Melick om mee te helpen. Ik deed dat graag.

Begin 1976 studeerde ik af op strafrecht en criminologie. Ik was net afgestudeerd toen mijn vader acuut met het loonbedrijf moest stoppen wegens een vergiftiging met landbouwgif. Ik heb toen met knechten en familie het loonwerk voortgezet tot na de lange, hete zomer van 1976. Na vele sollicitaties in 1976 werd ik aangenomen op het Ministerie van Defensie in Den Haag. Marleen en ik trouwden eind november 1976 en we gingen in Kijkduin wonen. Het jaar erna kon ik in het kader van de spreiding van rijksdiensten met de afdeling pensioenen en wachtgeld van defensie terug naar Heerlen. We gingen eerst in Hoensbroek en daarna in Oirsbeek wonen. We wonen er nog steeds met veel plezier.

Defensie, een fijne werkgever

Mijn hele carrière heb ik fijne banen gehad bij dezelfde werkgever, het Ministerie van Defensie: eerst beroepszaken, daarna beleid en wetgeving en hoofd van de pensioenafdeling van defensie. De laatste jaren, nu als onderdeel van het ABP, weer beleidszaken. Mijn hele ambtelijk leven stond in het teken van de bijzondere pensioenen, uitkeringen en de zorg voor militaire oorlogs- en dienstslachtoffers. Omdat ik op het ministerie in Den Haag had gewerkt, werd ik de tussenpersoon tussen het ministerie in Den Haag en de uitvoerende dienst in Heerlen. Ik zat in (inter)departementale werkgroepen en commissies. Ook was ik 30 jaar bewerkster van het militaire pensioendeeltje van Schuurman en Jordens, lid van de redactie van het Militair Rechtelijk Tijdschrift, schreef artikelen en becommentarieerde juridische uitspraken. Ik mocht voor defensie 5 keer naar de Nederlandse Antillen om de pensioenen van Antilliaanse burgers en militairen in te kopen in het Antilliaans en naderhand ook in het Arubaans pensioenfonds. We kregen vrienden op St. Eustatius. Kortom: ik werd op mijn werk gewaardeerd om wat ik deed en hoe ik het deed. Dat was fijn.

Sport, reizen, verenigingen

De mogelijkheden die Rolduc op sportgebied aanbood, heb ik later ten volle benut: voetballen, volleyen, tennis, skiën, schaatsen, hardlopen. Marleen en ik konden veel samen doen.

We hielden ook wel van een uitdaging: Kennedymarsen, Nacht van Gulpen, Vierdaagsen van Nijmegen en Apeldoorn, (halve) marathons lopen, paragliden, bungeejumpen, een trekking in Nepal. We fietsten met vrienden kris kras door Nederland, België en andere landen, op de fiets naar Parijs en vanuit de Harz naar Berlijn. Nu fiets en wandel ik alleen nog maar.

Ons geld besteedden we niet aan een duur huis, auto of stereotoren, maar aan reizen. We reisden de kinderen achterna als ze op stage waren of vrijwilligerswerk deden in Tsjechië, Finland, Thailand of Costa Rica.



(op Rolduc van 1961 tot 1969)

Met de trein van Moskou naar Peking

Een paar keer reisden we naar mijn neef in Nieuw Zeeland die daar een grote koeienfarm heeft. Ook zijn we met de trein van Moskou naar Peking gegaan. Marleen wil nu niet meer met het vliegtuig reizen i.v.m. de klimaatperikelen. Het is goed zo.

Via Jo Daemen werd ik in 1978 medewerker en secretaris van de Wetswinkel oostelijke mijnstreek in Eygelshoven. Verder was ik in de loop der jaren secretaris van de Vrienden van de Parelloop in Brunssum, secretaris van de buurtvereniging en organisator van de avondvierdaagse Oirsbeek. Thans ben ik secretaris van KBO Oirsbeek, een vereniging met meer dan 250 leden en 30 activiteiten per jaar. De handjes vol dus.

Privé

Marleen en ik hebben 2 kinderen en 5 kleindochters. In 2006 is Marleen gestopt met werken om zich op het schrijven te richten. Ze schrijft verhalen, familieromans, kinderboeken en een prentenboek voor ieder kleinkind. Daarnaast schrijft ze ook in het Limburgs. Voor wie het leuk vindt: www.marleenschmitz.nl

Het gaat ons goed; dat wil ik jullie allen die dit lezen ook toewensen.



Wat betekent Auspice Deo?

Iedereen is menigmaal onder deze spreuk door Rolduc binnengestapt. Het was Joannes Paredis, die in 1843 een kostschool op Rolduc startte met zijn eigen wapenspreuk boven de ingang. Zijn wapenspreuk was Auspice Deo / Onder Gods toezicht. Op 4 maart 1853 werd Paredis bisschop van Roermond.

Rolduc, een leerschool voor het leven! Alex Laenen (op Rolduc van 1963-1970)

Als de vierde nieuwsbrief verschijnt, ben ik bijna 69 jaar: hoogste tijd om terug te blikken. Geboren in Heerlen, groeide ik vooral op in Kerkrade. Het ouderlijk huis stond aan de Rolduckerweg en het gymnasium lag op een steenworp afstand. Ik behoorde tot de eerste lichting externen aan Rolduc. Mooie leerjaren, maar ik was vooral betrokken bij het lokale milieu en mis dan ook alle ervaringen van de interne Rolduciëns, zoals die passeren in de eerdere nieuwsbrieven.

Niettemin beschouw ik Rolduc nog steeds als een leerschool voor het leven. Ik heb me ook steeds bijzonder goed thuis gevoeld in deze historische, cultuurrijke omgeving. Waarschijnlijk lag hierin de aanleiding om, als alfa, uiteindelijk te kiezen voor de studie Geschiedenis in Nijmegen. Beslist zullen overigens de boeiende lessen van de geschiedenisdocenten Timmermans en Schrijen mijn keuze een handje geholpen hebben.

Geschiedenis is toch wel mijn passie

Nijmegen was dan weer een heel andere ervaring dan Kerkrade: studeren, onderzoeken, schrijven. De studie Geschiedenis was intensief, maar beviel me uitstekend; zo ook de bijvakken politicologie en sociologie. Daarnaast was er een rijk studentenleven en genoeg mogelijkheden om actief te zijn. Het waren tevens politieke vormings- en scholingsjaren, waarin alles van Marx tot Mao werd opgezogen. Mijn doctoraalscriptie behandelde dan ook een stuk vakbonds- en partijgeschiedenis uit de Nederlandse crisistijd, de jaren na 1930.

Te midden van de hectiek van de studententijd leerde ik mijn vrouw, Angeline, kennen. Met haar ben ik in 1978 naar Breda verkast, vanwege een betrekking. Angeline werd hier docente Biologie; ikzelf kwam op het Gemeentearchief terecht. Wel zo fijn, want het leraarschap ambieerde ik echt niet.



Aan het Archief beleefde ik veel werkplezier en bovendien mocht ik naderhand publiceren in het fraaie Jaarboek van deze instelling. Gelet op mijn afstudeerrichting 'Sociale Geschiedenis' was (lokale) vakbonds- en partijhistorie mijn onderwerp. Mijn partner schreef trouwens ook, en wel een goed ontvangen leerboek.

.....en tekenen en schilderen

Natuurlijk hadden we ook hobby's: geen kinderen, wél katten, tuinieren, (vegetarisch) koken, naar musea, popconcerten en de film, fietsen in binnen- en buitenland, en lekker lezen. Leerzaam was ook de betrokkenheid bij de progressieve Bredase beweging, rond de bladen 'Breda in Actie' en 'Het Onderste Boven'. Daarnaast was/is tekenen en schilderen voor mij een aangename tijdspassing. Vast ook laat zich hierin de inspiratie herkennen van de artistieke docent Jos Stassen! Prettige bijkomstigheid van deze hobby: soms mogen exposeren en (héél) soms iets verkopen. Gelukkig waren er nog andere inkomsten, want van de kunst alleen kan niemand leven. Tenzij je Karel Appel heet, of zo... Tot slot nóg een aardige hobby: de archeologie. Daarbij zat ik weinig in het veld; des te meer in de boeken en achter de computer. Actief in dezen was ik voor de Bredase amateur-archeologen en ik werkte mee aan een boekje over de - omstreden - visies van de Brabantse archivaris Albert Delahaye op de vroege geschiedenis van de Lage Landen.

SEMafoor

Thans redigeer ik mede het Tijdschrift SEMafoor (www.semafoor.info). De redactie volgt de oudheidkunde met kritische ogen en produceert ook eigen boekuitgaven. De Rolducse klassieke vorming komt me bij dit alles trouwens nog steeds van pas!

Geschiedenis is duidelijk mijn grote passie en de invloed van Rolduc onmiskenbaar. Jammer genoeg kan ik dit verhaal niet meer delen met mijn levenspartner, Angeline. Zij is namelijk een half jaar geleden na een slopende ziekte overleden. Maar ze zou zich zeker herkend hebben in het bovenstaande. Mijn leven gaat nu solo verder. Gelukkig heb ik genoeg omhanden en nog veel plannen.



Alex en Angeline in 1990

Verbazingwekkende technologische ontwikkelingen Frits van Eijk



Na de afsluiting van mijn opleiding op Rolduc in 1970, waar ik als voorzitter van de leerlingenraad nog de introductie van de eerste meiden heb meegemaakt, ben ik Scheikundige Technologie gaan studeren aan de TH Eindhoven. In december 1976 ben ik daar afgestudeerd in de richting fysisch chemische technologie met als vakgebied afvalverwerking, toen nog een minder belangrijk onderwerp. In deze periode heb ik ook mijn vrouw Annemie leren kennen.

Direct na mijn afstuderen ben ik 4 maanden op Rolduc scheikunde gaan geven als vervanger van drs Lemmens, die door een auto-ongeval tijdelijk uitgeschakeld was. In deze periode ben ik ook getrouwd.

Stukscommandant M109

Van mei 1977 tot september 1978 volgde de militaire dienst in 't Harde. Ik ben daar opgeleid eerst tot stukscommandant M109 en daarna ook tot wachtmeester NBC (nucleair, biologisch en chemische oorlogsvoering). Na mijn militaire dienstitijd ben ik bij Dow Chemical in de Botlek gaan werken als production engineer. Ik hield me hier bezig met opslag, overslag en blenden van chemicalien en ecologische projecten. Medio 1983 ben ik overgeplaatst naar de vestiging in Terneuzen. Hier werd ik senior production engineer op de Styrene fabriek.

Een switch van scheikunde naar economie

In 1985 ben ik geswitched naar de planning afdeling, want mijn hart lag toch meer bij economie. In totaal 24 jaar heb ik in verschillende functies bij verschillende businesses gewerkt. De laatste 10 jaar als business supply chain planner voor de polyethylen business in Europa / Midden Oosten / Afrika. In juli 2009 ben ik met vervroegd pensioen gegaan.

Het is verbazingwekkend welke technologische ontwikkelingen we hebben mogen meemaken: van een geschreven telexbericht naar direct email, van planning met papier, pen en telefoon naar een wereldwijde inzage in gegevens met SAP op je laptop, van vaste telefoon naar mobiel met als gevolg een 24/7 bereikbaarheid.

Diverse hobby's

Al 36 jaar woon ik in Hulst in Zeeuws Vlaanderen. Annemie en ik zijn inmiddels 42 jaar getrouwd, hebben een dochter Linda en een zoon Roelof, drie kleindochters, een kleinzoon en een op komst. We spenderen met veel plezier veel tijd met het oppassen op onze kleinkinderen. Trouw trekken we daarnaast al 30 jaar wekelijks onze baantjes in het zwembad. Tijdens de actieve zwemperiode van onze kinderen waren we bij wedstrijden tijdwaarnemer en keerpuntcommisaris. Een andere hobby is dansen. Ballroom en Latin houden ons fysiek en geestelijk fit.

Datzelfde is ook het geval met (vroeger) langlaufen en (tegenwoordig) alpineskiën. Jaarlijks proberen we met ons hele gezin op wintersport te gaan. Italië is ons favoriete vakantieland. Over mijn gezondheid mag ik niet klagen. Ik hoop nog lang zo fit te blijven als nu.



Frits was op Rolduc van 1963-1970



Wat doe je met een lege halve pagina? Je laat een muurschildering van de twaalf apostelen (?) uit de gerestaureerde abdijkerk zien. Mooi toch!

Eindexamenklas 1969 Gymnasium Rolduc



Daar staan we dan in onze mooie pakken. Deze foto is voor ons eindexamen in mei 1969 gemaakt. Op verzoek van enkele klasgenoten geef ik om ons geheugen op te frissen ook nog even alle namen. De niet-gymnasiasten staan er helaas niet op. Evenals de jaargenoten die later examen hebben gedaan. Ik zoek overigens nog steeds naar een klassenfoto uit 1970.

Op de bovenste rij van links naar rechts: Piet Gielen, Pierre Urlings, Jo Daemen, Har Huits, Hub Franssen, Tjeu Zeijen, Wim Schlösser, Wil Ogrinc, Peet Heeringa, Har Flecken, Frits Roumen en Jos Creusen.

De middelste rij van links naar rechts: Ton Cremers, Fred Bloemink, Jo Kunnen, Jack Schuffelers, Chrit van Enckevort, Wil Schmitz, John Reinders, Jo Beckers, Twan Geurts, Pierre Kerkhofs, Joep Prevo, Huub Lemeer, Wil Kerens en Paul Delheij,

Zittend van links naar rechts: Fons Sauren, de leraren Lemmens, Jochems en Senden en tenslotte Lei Bodelier.

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt elk kwartaal ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden kunnen zich bij mij melden voor een gratis toezending.

Contactpersoon: Jo Kunnen / mail-adres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446